Juhász Zsuzsanna

Mumusok

Olvastam, hogy ők milyen jól elvannak. Jó zsúfoltan laknak, egy kupacban gyerekek, öregek, fiatalok.

Nem bánják, ha a vízért messzire kell menni, csak a parabola-antennához ragaszkodnak. A fiatalok dolgozni járnak, és nekik csak az okostelefon a fontos. Nem érdekli őket a politika, hogy kire és miért kell szavazni.

De miért is lenne ez nekik fontos? Azt a keveset az öregek, gyerekek, munkanélküliek így is, úgy is megkapják. És hogy valamiféle társas jogból eredően vagy csak méltányosságból, az nekik valóban mellékes.

És akkor hogy is érdekelné őket, hogy mi hogyan csináljuk? Mi, akik kitermeljük nekik a segélyrevalót? Hogyan próbálunk meg alkalmazkodni, simulni, hogy a helyünk megmaradjon itt. Házban, lakásban, munkahelyen, olyan társadalmi rétegben, amit talán nem fenyeget a lefelé csúszás. Mit szólnának, ha látnák, mindent beosztunk. Mindent kiporciózunk. Ételt, pénzt, önnön munkaerőnket, hogy jusson holnapra is, és ha lehet, a hónap végére is.

Akarják-e látni, ahogy megszégyenülten lehajtjuk a fejünket, ha valami rendkívüli költségünk akad, de nem telik rá.

És akarják-e hallani a szitkainkat, ha valami elromlik nálunk, javíthatatlanul?

S végül tudják-e, hogy rájuk szoktunk gondolni, velük ijesztgetjük magunkat, ha elfáradunk a mókuskerékben, ha kiszállnánk.